

ECOUL HANGULUI

ANUL VIII, NR. 30

Director: LILIANA PÎNTEA

Dragii noștri cititori,

Biblioteca Hangu a demarat un proiect de suflet, ce va purta titlul **"Hangu – lacrimi din adâncuri"** și la care vă invit, cu mare drag, să luați parte. Proiectul urmărește editarea și tipărirea unui document (carte sau broșură) cu privire la cea mai importantă și mai tristă perioadă din istoria comunei Hangu, cea a strămutării.

M-am oprit asupra acestui eveniment pentru că strămutarea a avut o influență covârșitoare asupra dezvoltării comunității noastre - nici o altă localitate din România nu a fost supusă unor transformări atât de profunde, așa cum a suferit comuna Hangu - dar și pentru că despre strămutare s-a scris puțin (poate și pentru faptul că atunci, le era interzis oamenilor să vorbească despre bisericile dărâmate, despre cimitire dezgropate și despre drama dezrădăcinării trăită de fiecare în parte) și, de cele mai multe ori, doar atunci când ruinele s-au ivit de sub ape, iar corespondenții unor publicații au consemnat acest fapt.

Proiectul își propune să adune într-un volum toate articolele de presă ce fac referiri la strămutare, toate informațiile preluate de la cei care au scris despre acele momente, dar și mărturi, fotografii și informații descoperite în timp și care au fost consemnate sporadic sau au rămas doar simple înregistrări audio.

Vă rog, dacă aveți informații și fotografii în acest sens, să ne scrieți pe adresa bibliotecahangu@yahoo.com.

VĂ MULȚUMIM!

"ECOUL HANGULUI"

Revistă culturală și de istorie,
2017

Anul VIII, numărul 30

BIBLIOTECA COMUNALĂ HANGU

HANGU – NEAMȚ

**Fondator și Director revistă,
LILIANA PÎNTEA**

Mediatizare:

Prof. Vasile Marcoci

Foto: sursa Internet

**I.S.S.N. – on-line – 2068 – 4517
I.S.S.N. – format clasic – 2068 - 4878**

Telefoane de contact:

Liliana Pîntea – 0722936339

Gavril Lupu – 0233/257524

Toate materialele publicate în această revistă sunt protejate potrivit Legii nr. 8/1996, actualizată, privind dreptul de autor și drepturile conexe.

Potrivit art. 206 Cod Penal, responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate aparține autorilor.

ARIPI SPRE LUMINĂ

”În Maică Domnului avem în cer o inima de mama, inima care s-a topit cel mai mult pentru Fiul ei și a bătut și bate ea însăși la inima Lui pentru cauza Lui, care e mântuirea noastră, căci mântuirea nu e o chestiune de justiție, ci de iubire între Dumnezeu și oameni; iubire care din partea oamenilor a devenit fierbinte și culminantă concentrându-se într-o inima de mama și manifestându-se prin ea. Dumnezeu cel întrupat ține seama de această inima a Mamei, care a devenit Maică noastră, pentru că e Maica Lui.

Ea e darul cel mai de preț făcut lui Dumnezeu de către umanitate, dar un dar prin care Dumnezeu ne răsplătește cu nenumăratele Sale daruri. “Ce-Ți vom aduce Ție, Hristoase...? Cerul Îți aduce pe îngeri, pământul Îți aduce darurile lui. Dar noi, oamenii, Îți aducem pe Maică Fecioara”, canta Biserica la Nașterea Domnului.

„Maica Domnului premerge umanității și toți îi urmează”. Premerge în iubire, în curăție, în apropierea de Dumnezeu. Ea trece cea dintâi prin moartea pe care Fiul ei a făcut-o neputincioasă și de aceea, în rugăciunea ce i se adresează la Adormire, toți îi cer ocrotire. “Întru adormire, Născătoare de Dumnezeu, lumea nu o ai părăsit.” Înălțarea ei închide porțile morții, pecetea ei e pusă pe neant. E pusă de sus de Dumnezeu-Omul și de jos, de prima “făptură nouă”, înviată și îndumnezeită.

De aceea Maicii Domnului îi cerem incomparabil mai des decât tuturor sfinților să se roage pentru noi și pentru toți ai noștri. Totdeauna, după două tropare adresate lui Dumnezeu, al treilea este adresat ei. Dacă fiecărui sfânt i se dedică o zi principală în anul bisericesc pentru cinstire și laudă, Maică Domnului este laudată în fiecare zi, deși are și câteva sărbători la fel de mari dedicate ei în mod deosebit. Apoi, ei nu i se cere numai să se roage lui Hristos pentru noi, ci i se cer și ei însăși multe lucruri. Ei ne adresăm cu cereri că acestea:

“Tu mântuiește pe robii tăi de toate nevoile”; “Stăpână, ajută-ne, milostivindu-te spre noi”; “Aleargă, Stăpână, Născătoare de Dumnezeu, și ne izbăvește pre noi de primejdii”; „Numai la tine nădăjduiesc și alerg sub acoperământul tău”; “Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, în vremea vieții mele nu mă lasă pe mine, ajutorului omenesc nu mă încredința, și tu însăși mă apără și mă mântuiește”.

Neconținut se repetă refrenul: “Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-ne pre noi!” Niciodată nu i se spune însă: “Miluiește-ne pre noi!” Prin această expresie, adresată numai lui Dumnezeu, se afirmă credința că noi depindem întru totul de milă lui Dumnezeu. “Mântuiește-ne” adresat Maicii Domnului nu are sensul de mântuire, că opera înfăptuită de Hristos, ci de “scăpare” sau “izbăvire” din diferite greutăți, necazuri, primejdii, ispite, care însă au și ele o legătură cu mântuirea. (...)

De foarte multe ori se spune că ea ne ajută, pentru că mijlocește la Fiul ei cu deosebită eficiență.

“Ocrotitoare creștinilor, neînfruntată, mijlocitoare către Făcătorul neclintită, nu trece cu vederea glasurile rugăciunilor celor păcătoși, ci aleargă ca o bună în ajutorul nostru, al celor ce strigăm cu credință către tine, grăbește spre mijlocire, aleargă spre rugăciune, cea care ocrotești pururea, Născătoare de Dumnezeu, pe robii tăi”. Ajutorul ei este atât de necesar, fiindcă un motiv pentru care Hristos miluiește pe cei ce aleargă la El este acela că o cinstesc pe Maica Lui.”

(Pr. Dumitru Stăniloae)

DRUMUL SPRE MAREA UNIRE

Jertfa lui Mihai Viteazul

La sfârșitul secolului al XVI- lea țările românești - Țara Românească. Moldova și Transilvania - se aflau sub dominația otomană care devenise tot mai apăsătoare prin sporirea obligațiilor bănești ce trebuiau plătite anual Porții , dar și prin amestecul frecvent al turcilor și al cămătarilor turci, evrei, armeni, în numirea și mazierea domnilor.

În Țara Românească se formase o boierime tânără, bogată și influentă în care se remercau frații Buzești: Preda, Radu și Stroe, banul Mihalcea , Radu Calomfirescu care puteau , prin bogățiile lor, să recruteze oștiri proprii. Această tânără boierime dorea să scape țara de sub jugul turcesc

și să înlăture pe străinii care, infiltrați în diferite instituții, ale statului spoliau țara..

În Apusul Europei, la îndemnul Papei și al împăratului german Rudolf al II-lea, ia ființă Liga Sfântă, o alianță a statelor creștine care urmărea reînceperea cruciadelor împotriva turcilor și alungarea lor din Europa.

În aceste condiții interne și internaționale ajunge domn al Țării Românești , în anul 1593, Mihai Viteazul, sprijinit de boierimea țării și de unchiul său Iane cu mare trecere în cercurile influente din Constantinopol.

Știind de alianța ce o pregăteau creștinii contra turcilor, alianță la care aderase și Sigismund Báthory, principele Ardealului, precum și Aron Vodă, domnitorul Moldovei, Mihai Viteazul , din proprie inițiativă, a oferit sprijinul său în lupta contra turcilor pe care-i considera dușmanul firesc și împotriva căruia înțelegea să lupte cu toate forțele sale. S-a înțeles cu Sigismund și cu Aron vodă să înceapă răscoala împotriva turcilor în același timp.

Răscoala începe, concomitent, la București și în Iași, prin uciderea cămătarilor greci, evrei și armeni chemați la vistieria țării, sub pretextul că li se vor plăti toate datoriile, precum și a oștenilor turci din cele două capitale.

Cu multă hotărâre oștirile celor două țări românești, cuceresc raialele Giurgiu și Brăila precum și Ismailul în Moldova.

Turcii, luați prin surprindere, trimit împotriva lui Mihai Viteazul, oștirea tătarilor ce se afla în Banat în luptele cu armatele austriece ale lui Rudolf II. Vor fi înfrânate de frații buzești în două bătălii la Stănești și Șerpătești. Mihai Viteazul trece Dunărea și atacă toate garnizoanele otomane situate la Hârșova, Silistra, Rusciuc, Nicopole. La aceste bătălii a participat și un corp de oaste trimis de Principele Ardealului, Sigismund, sub conducerea lui Albert Kiraly.

Turcii pregăteau o puternică armată pentru a invada țările române și a le transforma în pašalâcuri.

În aceste condiții Mihai Viteazul trimite o delegație de boieri pentru a încheia un tratat de alianță cu Sigismund, tratat încheiat în mai 1595, un tratat umilitor pentru Mihai, aducându-l în situația de a se recunoaște vasal principelui Transilvaniei. Pentru moment Mihai, a acceptat aceasta cu gândul că avea nevoie de ajutorul Transilvaniei în lupta iminentă cu turcii.

În Moldova, Aron vodă, se gândea la o înțelegere cu turcii ceea ce a provocat reacția lui Sigismund care intervine și înlocuiește pe Aron Vodă cu Ștefan Răzvan. Acesta din urmă acceptă

condițiile puse de Sigismund care, în grandomania lui, se intitula domn al Transilvaniei, Țării Românești și Moldovei.

Alianța dintre Țările Române și-a dovedit eficiența în luptele contra turcilor din 1595.

După cum era de așteptat, turcii atacă cu o armată numeroasă (100 000 oșteni) Țara Românească. Mihai obține cu armata sa de 16 000 oameni, la care se adăugau 3000 ardeleni și un detașament de moldoveni, la podul de peste Neajlov, la locul numit Călugăreni, o primă victorie asupra unei părți din oștirea otomană, în data de 13 august 1595, totuși este nevoit să se retragă înspre munți așteptând ajutoarele din Ardeal. Odată ajunse acestea, Mihai vodă, eliberează țara ocupată de turci, care nu se încumetă să angajeze o bătălie cu Mihai ci se retrag spre Dunăre. Turcii sunt ajunși la Giurgiu (20 octombrie 1595) unde mare parte din ei sunt măcelăriți sau se înneacă în Dunăre.

Luptele victorioase de la Călugăreni și de la Giurgiu au arătat că forțele unite ale celor trei țări pot alunga și înfrânge armatele invadatoare fie ele și ale unui mare imperiu cum era cel otoman.

Prin luptele din 1595 și cele care vor urma Mihai Viteazul obține practic independența Țării Românești, turcii fiind nevoiți să încheie pace cu Mihai, în 1597, și să-l recunoască ca domn al Țării Românești.

Între timp au loc schimbări în Moldova. Prin intervenția Poloniei, Ștefan Răzvan este înlocuit cu Ieremia Movilă, în 1595, protejat al Poloniei și partizan al încheierii păcii cu turcii, care îl și recunosc ca domn. Ieremia Movilă urmărea să înlocuiască pe Mihai Viteazul cu fratele său Simion Movilă.

În 1597 se produc schimbări și în Transilvania. Principele Sigismund renunță la Transilvania în favoarea împăratului german, Rudolf II care îi oferă două ducate în Silezia, Oppeln și Ratibor.

În aceste împrejurări Mihai Viteazul găsește de cuviință că este de preferat o alianță cu împăratul decât cu Sigismund care dovedise multă nehotărâre în acțiunile sale. Drept urmare Mihai încheie un tratat cu împăratul Austriei, în 1598, care pune capăt tratatului umilitor încheiat cu Sigismund în 1595.

Situația lui Mihai Viteazul devine și mai gravă prin altă acțiune a lui Sigismund, care revine ca principe al Transilvaniei, în august 1598, dar nu peste multă vreme renunță din nou la Transilvania, în favoarea vărului său, Andrei Báthory, cardinal în Polonia. Acesta vine în Transilvania și este recunoscut ca principe și de Dieta Transilvaniei.

Noul principe transilvan era adeptul păcii cu turcii, dușman al lui Rudolf II și urmărea să-l alunge pe Mihai de pe tronul Țării Românești.

Schimbările din Moldova și Transilvania puneau în pericol domnia lui Mihai și independența țării sale mai ales că și domnul Moldovei și Andrei Báthory îi ceruseră să părăsească țara.

Om al hotărârilor rapide și nestrămutat în convingerea lui că lupta împotriva turcilor și a tuturor dușmanilor românilor trebuia să aibă la temelii sale unirea forțelor militare ale celor trei țări românești, Mihai vodă pune în aplicare planul său exprimat lapidar prin cuvintele: "Și hotarul Ardealului, Moldova și Țara Românească pohta ce am pohtit.", adică unirea celor trei state românești sub o singură conducere.

Armatele lui Mihai au intrat în Ardeal și având alături și pe secui întâlnesc armata lui Andrei Báthory la Șelimbăr, lângă Sibiu (28 octombrie 1599). Victorios Mihai Viteazul va intra în Alba Iulia, capitala Ardealului, devenind și principe al Ardealului. Astfel Ardealul este unit cu Valahia (Țara Românească).

Cucerind Transilvania, Mihai Viteazul a decis unele măsuri pentru consolidarea unității politice dintre cele două țări prin numirea de români în diverse dregătorii și la unele obiective de interes militar. S-a preocupat și de soarta țăranilor români iobăgiți acordându-le unele înlesniri. Un interes aparte a

acordat credinței românilor din Ardeal, ortodoxiei românești, înființând Mitropolia Ortodoxă de la Alba Iulia, subordonată Mitropoliei Țării Românești. Era necesară înființarea acesteia având în vedere că românii ortodocși trebuiau să reziste ofensivei celorlalte religii din Ardeal, cele reformate și cea catolică. Acțiunea de unificare a țărilor românești este continuată de Mihai Viteazul prin supunerea Moldovei, în luna mai 1600, cucerită fără luptă cu excepția Hotinului unde era o garnizoană poloneză.

Cucerind și Moldova Mihai se putea intitula domn al Ardealului, Țării Românești și Moldovei, înțelegând să le păstreze pentru el și nu pentru împăratul Rudolf care considera că Mihai trebuie să fie numai un locțiitor al lui, mai ales în ceea ce privește Ardealul.

Această situație nu va dura multă vreme fiindcă toți cei care nu doreau unirea românilor sub o singură conducere-ungurii, imperialii, polonezii, turcii-au

reacționat cu duritate și sinergic.

Disensiunile dintre voievodul român și împăratul Rudolf, au dat curaj nobilimii maghiare din Ardeal să se răscoale și, împreună cu Gheorghe Basta, comandantul armatei imperiale din Transilvania, să-l înfrângă pe Mihai la Mirăslău. (18 septembrie 1600).

Polonia începe și ea acțiunea pentru înlăturarea lui Mihai oferind sprijin militar lui Ieremia Movilă care este repus domn în Moldova, intrând apoi în Țara Românească, unde este pus domnitor fratele lui Ieremia, Simion Movilă.

Pierderea țărilor românești nu l-a demobilizat pe Mihai Viteazul în ceea ce privește recâștigarea lor. Se duce la Praga, reușind să convingă pe Rudolf al II-lea să-l sprijine pentru recuperarea Transilvaniei. Împreună cu generalul imperial Basta, înfrânge armata maghiaro-poloneză la Gorăslău (3 august 1601). Mihai era din nou stăpân peste Ardeal și spera și la recuperarea Țării Românești și a Moldovei.

Mihai Viteazul, prin atitudinea fermă de apărător al intereselor românești era o piedică în cale realizării politicii expansioniste a Imperiului german, a Papei de la Roma, a nobilimii maghiare, a turcilor și a polonezilor.

Se dorea îndepărtarea lui ceea ce s-a și realizat prin organizarea asasinatului de pe Câmpia Turzii, de către generalul Gheorghe Basta, la 9 august 1601.

Mihai Viteazul a fost ucis de dușmanii românilor pentru că a afirmat cu tărie și a pus în operă o idee ce a prins consistență ca urmare a luptelor comune ale celor trei țări românești pentru conservarea lor ca state de sine stătătoare.

Omorându-l pe Mihai Viteazul, dușmanii românilor l-au transformat pe acesta într-un martir al neamului românesc pe altarul luptei pentru unitate națională, iar fapta lui, realizată în anii 1599-1600, va deveni un ideal ce va mobiliza și însufleți generațiile viitoare pentru a-l transforma în realitate.

Profesor de istorie, Gheorghe Drugă

Evenimente locale

Evenimente locale

Resfințire la Biserica din satul Hangu

Duminică, 26 noiembrie 2017, a avut loc, la Biserica cu hramul "Sfinții Apostoli Petru și Pavel" – preot Ioan Simiraș - slujba de resfințire a Sfintei Mese, în prezența Înaltpreasfințitului Teofan, Mitropolit al Moldovei și Bucovinei și a unui sobor din care au făcut parte: Arhim. Vichentie Amăriei, starețul Mănăstirii Secu, Pr. Ion Vicovan, decanul Facultății de Teologie Ortodoxă din Iași, Pr. Ionel Cuțuhan, Protoiereul Protopopiatului Ceahlău, și preoți din parohiile din vecinătate. Pe IPS Teofan, l-au întâmpinat cu flori și zâmbete elevii claselor a III-a și a IV-a, Școala Hangu și

mulțimea adunată cu acest prilej special. După slujba de resfințire a Sfintei Mese, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei a oficiat Sfânta Liturghie.

În cuvântul rostit în cadrul ceremonialului liturgic, ierarhul a vorbit despre importanța bogăției materiale în viața creștinului. Înaltpreasfinția Sa a spus că din acest punct de vedere "oamenii din lume, mirenii, se împart în două categorii: prima categorie e formată din cei care-și folosesc averea pe care o câștigă cinstit pentru trebuințele proprii, dar arată și milostenie, pe de o parte, și credință în Dumnezeu, pe de altă parte. Cea de-a doua categorie de oameni își câștigă averea necinstit și nu o împart cu milostenie la cei care au nevoie, se închină în fața ei și se tem ca nu cumva să se diminueze. Referitor la oamenii din cea de-a doua grupă, Mântuitorul spune în Evanghelie că este foarte greu ca ei să se mântuiască. Dumnezeu a rânduit ca cei mai mulți dintre creștini să fie oameni de familie, iar aceștia sunt chemați să gestioneze corespunzător bunurile materiale pe care le au, fără să le ocupe toată inima lor. Un cuvânt înțelept spune: «Omule, pe cine ai în inima ta, acela este dumnezeul tău!», a adăugat Părintele Mitropolit. De asemenea, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei a oficiat o slujbă de pomenire pentru preoții care au slujit de-a lungul timpului în Parohia Sfinții Apostoli Petru și Pavel din Hangu.

Slujba arhierescă de ieri a prefațat debutul aniversării a 100 de ani de la prima sfințire a bisericii parohiale din satul Hangu. Sfințirea locașului de cult a avut loc în 29 iunie 1918, în timpul păstoririi Înaltpreasfințitului Părinte Pimen Georgescu, Mitropolitul Moldovei și Sucevei.

La finalul slujbei, IPS Teofan l-a hirotosit *iconom stavrofor* pe preotul paroh Ioan Simiraș, cunoscut pretutindeni ca un preot de o smerenie și de o modestie aparte care, prin dăruirea, seriozitatea, răbdarea și blândețea sa, a încercat să le insuflă enoriașilor modelul creștinului adevărat, pentru care fiecare slujbă, fiecare Sfânt Maslu, oficiate în sfânta biserică sau în afara sfântului lăcaș, nu sunt altceva decât întâlnirile noastre cu Dumnezeu, pentru care ar trebui să ne pregătim spiritual, cu teamă și cu smerenie. Un preot plin de har, așa cum îl știu toți oamenii aflați în suferințe sufletești sau trupești, care i-au cerut să se roage pentru ei și care mărturisesc, cu mare bucurie, dar și respect și pioșenie, că rugăciunile părintelui Simiraș au fost ascultate.

Interviuri

Interviuri

**”Nimic nu te ajută mai mult să devii un om învățat,
decât cititul cărților”**

Doamna învățătoare **Iuliana Gheorghieș** este un alt dascăl de elită, din generația de aur a cadrelor didactice ale Școlii Hangu. Cu respect, cu prețuire și aleasă considerație îi spun **”doamna mea învățătoare”**, pentru că ea m-a învățat să citesc, să scriu și a pus umărul la ceea ce am devenit astăzi. Poate că nu am reușit să fiu mereu așa cum ar fi vrut dumneaei, poate că uneori am șchiopătat și ca orice copil, am avut și eu momentele mele în care am fost neascultătoare, dar astăzi îmi cer iertare, îi mulțumesc, din inimă, pentru tot și îi doresc sănătate și numai bucurii.

Doamna Iuliana a fost o învățătoare de excepție, extrem de exigentă și obiectivă, o învățătoare care nu lăsa nimic la voia întâmplării, aproape perfecționistă, cu un tact pedagogic extraordinar, știind de fiecare dată, când și cum să își motiveze elevii să dea tot ce au mai bun, să se autodepășească. De o eleganță aparte, nu lăsa niciodată să se vadă acest lucru la orele de curs, pentru că mereu purta un halat albastru, cu margini roșii și, îmi mai amintesc un amănunt, mereu avea unghiile vopsite cu lac roșu. Râdea rar, dar din toată inima și zâmbea doar atunci când răspunsurile noastre erau de nota 10. Era dependentă de muncă, uneori, în pauză se așeza la catedră și croșeta. Ne îndemna mereu să citim și să iubim cărțile și a fost atât de convingătoare, încât, în clasa a II-a, cu primii mei bani primiți de la tata, mi-am cumpărat **”Fefelega și alte povestiri”** și plângeam de fiecare dată când o reciteam. **Doamna mea învățătoare** a fost și a rămas pentru mine un model de corectitudine, de ordine și de moralitate. De dragul nostru, al cititorilor acestei reviste, a acceptat să ne spună câte ceva despre dumneaei:

”M-am născut în comuna Hangu, din părinți: Maria și Ion. Tatăl meu era tâmplar, iar mama, casnică, foarte înțeleaptă. M-am bucurat de o copilărie fericită, cu niște părinți protectori care mi-au dat o bună educație, bazată pe cinste, onoare, bun simț și o disciplină liber consimțită.

Îmi aduc aminte, cu drag, de năzbâtiile pe care le făceam, împreună cu cele 6 surori ale mele și cu cei 2 frați. Cele mai frumoase erau sărbătorile, pentru că atunci părinții ne cumpărau noutăți, dar nu pot uita nici cozonacii mari, pufoși, abia scoși din cuptor și gustul extraordinar al borșului de găină. Îmi amintesc cum, copil fiind, în ajunul unei Sfinte Învieri am spart toate ouăle (80 de bucăți) dintr-o puțină, pe care am vrut să o ridic și am rămas doar cu cercul în mâini. Mama m-a certat, dar m-a iertat un pic mai târziu. Era frumos vara, când ne duceam la fân, la Bolătău, chiar dacă trebuia să mergem 4 km pe jos, cu mâncarea în spate. Atunci nimic nu mi s părea greu. Părinții mei, învățați cu munca, ne-au educat în același spirit, iar ceea ce am devenit datorez, în primul rând, educației primite în familie.

Clasele primare le-am terminat în sat, iar după aceea am învățat la Grințieș, inclusiv trimestrul I, din clasa a VII-a, după care am continuat cursurile la Borca, până la absolvirea Liceului ”Mihail Sadoveanu”, unde am avut o suită de profesori de elită, printre care amintesc: profesorul Gheroaie, profesorul Codrescu, profesoara Gheorghiu Emilia – diriginta mea, profesorii Fânaru Ion și Cicerone Gheorghiu. Anii de liceu au fost frumoși, însă cu multă muncă și seriozitate, petrecuți în spiritul respectului, al credinței, al bunului simț.

Interviuri

Interviuri

După terminarea liceului, am continuat studiile la Institutul de 2 ani de Învățători – Bârlad. După absolvire am fost numită profesor la Școala Generală Hangu, unde, timp de 7 ani, am predat limba franceză, limba rusă și am condus ansamblul coral pentru că era lipsă de profesori. În această perioadă am fost și diriginta unor elevi, care au devenit personalități importante: Manolache Ion – profesor de geografie și director al Școlii Hangu, Lupu Gavril – secretar al comunei și mai apoi primar al Comunei Hangu, Caia Neculai – învățător, Amariei Vasile – învățător.

Modelele mele în viață au fost, în primul rând, părinții, pe care i-am respectat ca pe niște icoane, la fel și frații mei și doamna mea învățătoare – preoteasa Ana Vlad.

Mi-am dorit dintotdeauna să devin învățătoare sau educatoare, pentru că am iubit și iubesc enorm de mult copiii. Dacă ar trebui să îmi aleg din nou, o meserie, aș alege tot profesia de dascăl, deși aș fi preferat-o și pe cea de ofițer, pentru disciplină și onoare. Cel mai important lucru, atunci când ești dascăl, este să iubești copiii, să fii obiectiv și să ai tact pedagogic, intuiție și măiestrie pedagogică. Nu oricine poate profesa această meserie. În cariera mea am respectat atât copiii, cât și părinții, vorbindu-le frumos, tratându-i diferențiat, după capacitatea fiecăruia și de aceea m-am bucurat de respect din partea lor. Fiecare copil este o individualitate, o personalitate bine definită și fiecare are un talent înnăscut. Aș vrea să cred că am reușit să le descopăr aceste talente ascunse și să îi tratez ca atare. Ca în orice domeniu de activitate, există și persoane preferate, însă nu le-am arătat niciodată pentru a nu pune în dificultate pe ceilalți elevi. Sunt mândră că foștii mei elevi au ajuns ingineri, profesori, învățători, educatoare, asistente medicale, oameni de afaceri și, nu în ultimul rând, bibliotecare.

Cel mai mult îmi plăcea, la orele de curs, partea umană: limbile străine, româna, geografia, muzica.

Nu pot să trec cu vederea faptul că, începând din clasa I și până am ieșit la pensie, mai mult decât o viață de om, am fost colegă și prietenă cu Natalia Moroșanu. O pritenie adevărată, fără "vacanțe", care durează și acum, pentru că am cultivat această relație extraordinară, împreună.

Unul dintre cele mai frumoase momente din viața mea a fost atunci când am adus-o pe lume pe Claudia, când s-au născut cele două nepoate: Mihaela și Angela, dar cea mai mare satisfacție a fost când s-a născut strănepoata Carolina, și am devenit străbunică.

Claudia a fost un copil foarte cuminte și sânguincios, a învățat mereu bine și a ajuns inginer constructor, la fel ca soțul ei. Mihaela – nepoțica mai mare și-a urmat părinții și a devenit, la rândul ei inginer constructor și, ca să păstreze tradiția, soțul ei este tot inginer constructor, iar Angela este studentă la psihologie, la Cluj.

Pasiunea mea e munca, de orice fel. Fiind pensionară citesc, văd filme, lucrez lasetă, ascult muzică, care e ca un pansament pentru suflet și merg la biserică. Am căutat să alung singurătatea, găsind diferite preocupări și gândind pozitiv.

Închei, dorindu-le cititorilor acestei reviste, multă sănătate, îndemnându-i să fie buni, iar dacă nu pot să facă bine, măcar să nu facă rău, să citească, să ia ce-i mai bun din ceea ce îi înconjoară și să îi îndrume și pe alții către cărți și lectură, pentru că nimic nu te ajută mai mult să devii un om învățat, decât cititul cărților."

Invitație la lectură

Invitație la lectură

ISTORIA HANGULUI

Editura Cetatea Doamnei, a scos de sub tipar, la finele lunii august 2017, un alt volum semnat Gheorghe Drugă - "Moșia sau Domeniul Hangu" - Studii. Cartea, de o valoare inestimabilă, numără 406 pagini și ne "vorbește" în cele 9 capitole, cu zeci de subcapitole, despre : *"Primii proprietari", "Cei dintâi mari boieri stăpânitori ai Hangului", "Cantacuzinii din Moldova și cum au ajuns proprietari ai Hangului", "Marii Boieri Sturza", "Domnitorii Sturza și Smaranda Sturza doamna, proprietari pe Domeniul Hangului", "Legende de pe Moșia Hangului", "Moldova și... Hangu , în "Calea răutăților" , "Satul stejarul Farcașei și vecinătățile".*

Domnul profesor este un adevărat cronicar al zilelor noastre, un narator de excepție. Această carte este ușor de citit deși conține foarte multe informații, adunate în zile și nopți întregi de muncă, pentru a le

așeza pe hârtie și pentru a le transforma într-o poveste, o poveste în care autorul stă de vorbă cu cititorul și îi lasă, uneori, posibilitatea de a concluziona singur anumite situații. Talentul de povestitor strălucește așa cum se întâmplă atunci când scrie despre plutași : *"Meseria de plutaș era grea și implica și riscuri, însă aducea venituri mai mari decât alte activități. Plutașii sunt, practic, primii lucrători salariați pe Valea Bistriței."* sau în subcapitolul *"Mormântul țuțuianului și casa prințului"*: *"Din vremuri străvechi și până în timpurile moderne, dinspre Ardeal, plecau oierii cu turmele lor spre răsărit, treceau munții dintre Ardeal și Moldova, pe cărări și poteci sau prin trecătorile deschise de apele curgătoare, spre pășunile sau luncile Siretului, Prutului și Nistrului și chiar dincolo de acest râu, în Transilvania."* și devine greu de egalat atunci când ne povestește *"Legendele Moșiei Hangu"*: *"Demult, de când hoardele migratoare pornite dinspre răsărit au năvălit și prin ținuturile locuite de români, jefuind, arzând și omorând, o femeie foarte bogată, din acele locuri, și-a luat bogățiile și s-a retras din calea năvălitorilor, în pădurile și coclaurile de la poalele muntelui Ceahlău."* (*Legenda satului Audia (2)*)

Acest volum, deși este plin de informații și date ce fac referire la anumite perioade istorice, este ușor de lecturat pentru că domnul profesor Gheorghe Drugă se adresează direct cititorului, pe un ton aproape familial. În cuvântul de introducere la Capitolul IX, respectiv *"Stejarul Farcașei și împrejurimile"*, autorul afirmă : *"Biruit-au gândul", după expresia cronicarului, să dezvolt acest studiu (referitor la acest capitol), văzând încercările fratelui meu, Ioan Drugă, de a aduna date despre sat, despre familie. Așacă, într-o anumită măsură, pot spune că i se datorează hotărârea de a scrie studiu acesta așa cum îl aveți în față. și adaugă "Tuturor celor ce vor citi, sănătate!"*. La finalul cărții, domnul inginer Viorel Nicolau scrie, cu privire la acest volum: *"Umorul, ironia fină și hotărârea autorului răzbat din rândurile cărții de la început la sfârșit. Datoria de profesor, de istoric este pe deplin asumată"*,

Domnul profesor Gheorghe Drugă a adunat informații despre istoria acestor locuri, mai întâi pentru susținerea lucrării de grad, dar studiile domniei sale nu s-au oprit atunci și acolo, ci au continuat mereu, până când în anul 2007, tot la editura Cetatea Doamnei, vede lumina tiparului volumul *"Istoria Hangului"*, o carte de o importanță covârșitoare pentru comuna Hangu. Despre importanța cunoașterii istoriei unei localități, domnul profesor precizează în *"Introducerea"* volumului ce numără 255 pagini, fără anexe: *"Istoria unei localități sau unei regiuni este parte inseparabilă a istoriei unei țări sau unui popor. Aducerea la lumină a faptelor și evenimentelor petrecute în spațiul restrâns al unei localități, contribuie la îmbogățirea conținutului istoriei naționale, arătând, în același timp, specificul localității, aportul locuitorilor din acel spațiu la dezvoltarea societății și, totodată, modul cum s-au răsfrânt evenimentele din istoria poporului și care au fost consecințele acestora asupra localității respective. Scrierea istoriei locale prezintă o importanță deosebită având în vedere rolul ce-l are istoria în a cosemna fapte și evenimente, în a pune în valoare tradiția locală, care, altminteri, se pierd sau rămân necunoscute."*

Invitație la lectură

Invitație la lectură

Cunoașterea activității înaintașilor, a idealurilor sau a suferințelor lor, pot constitui suportul moral al actelor și faptelor noastre, putând înțelege mai bine direcțiile specifice ale dezvoltării localității și evoluției comunității locale, precum și a rațiunilor care au stat la baza elaborării acestor direcții.[...]

Istoria locală este necesară și trebuie cunoscută deoarece așa se poate ajunge la perceperea psihicului și personalității locuitorilor. Faptele și evenimentele trecutului, tradițiile și credințele strămoșilor, s-au impregnat durabil și ireversibil, dând naștere sau influențând mentalitățile contemporane.”

Sunt puține localități care se pot mândri cu astfel de lucrări istorice extrem de bine documentate, ce conțin, pe lângă informații foarte importante despre comuna Hangu, în anumite perioade istorice și anexe cu tabele nominale, extrase din arhive, fotografii vechi, hărți și documente privind participarea hanganilor la evenimentele istorice ce au marcat profund existența poporului român, de aceea îi mulțumim, din toată inima, pentru eforturile făcute pentru a scoate la lumină istoria hanganilor, din cele mai vechi timpuri, cu atât mai mult cu cât, dumnealui este născut în comuna Farcașa.

Bibliotecar, Liliana Pîntea

In memoriam

In memoriam

In memoriam

AUREL DUMITRAȘCU

S-a născut pe 21 noiembrie, 1955, la Borca, Neamț, într-o zi mare: Intrarea Maicii Domnului în biserică. A fost cel mai bun student al Facultății de Filologie din Iași, simțindu-se excelent în postura de student, pentru că i-a dat libertatea să jongleze cu multele și profundele sale lecturi. Talentul său literar a fost dublat și de o intransigență incomodă pentru mulți.

A murit la 35 de ani, pentru că nu a putut să tacă într-o societate în care se punea pumnul în gură. Nu a terminat ce avea de spus nici în plan cultural, nici în plan social. A scris enorm până la data morții și i-au rămas multe proiecte nefinalizate. Insufla tuturor o stare de curățenie morală. Pe noi, cei care pierdeam cărarea, ne aducea pe drumul cel bun, făcându-ne să ne rușinăm. S-a luptat cât a putut cu "sufletele moarte" ale epocii ceaușiste. Nimeni nu știe cât a suferit fizic, sufletește, din cauza ororilor la care am asistat cu toții.

A fost pe rând profesor la Borca, muzeograf la Muzeul de Artă Piatra Neamț, inspector la Inspectoratul pentru Cultură Piatra Neamț. În afară de poezie, a tradus din limba franceză și a fost publicist. În luna septembrie, 1990, spunea că-și ia concediu și vine acasă să scrie o carte. Făcându-i-se rău, a ajuns la Spitalul Fundeni din București, unde a și murit. I s-a ascuns tot timpul diagnosticul real. Ultima poezie, dictată de pe patul de spital este: "Alții o duc mai rău și trăiesc mai mult/ să vadă soarele cum răsare (Dacă eu/ mai bine o duc voi muri timpuriu...?)/ Și câți ani cu lama aceasta am umblat/ (și) alții, citind rău credeau că sînt/ sentimental (un poet de la est)- și/ dacă lama care hăcuiește creierul/ meu e un sentiment stupid atunci/ sînt un sentimental și nu întâmplător pe balcon seara mă gîndesc la / scriitorul Mishima."Nu avea nimic de ascuns.

Dintre cărțile sale, amintesc: " Carnetele maro" , volumul "Frig" , " Mesagerul" , " Biblioteca din Nord".

Bibliotecar, Iolanda Lupescu

Satul – un mic colț de Rai

“Veșnicia s-a născut la sat!”, spunea marele poet, Lucian Blaga. Ce ar fi lumea noastră de astăzi fără satul românesc? Ar fi doar un vid sufocant, o mare de oameni lipsiți de esență, de rost, de simțire... Nu ar fi nimic, căci viața fără satul nostru drag, nu ar avea sens.

La sat toată viața noastră este diferită. Pe acele meleaguri minunate, care îți taie respirația cu peisajele de basm, timpul trece altfel. Parcă e o clepsidră mai mare și este mai mult nisip acolo, care se scurge târâș-grăbiș, căci nu are vreo grabă. Ziua nu mai fuge așa repede de oameni, chiar dacă e iarnă și este mai scurtă. Parcă reușești să faci tot ceea ce ți-ai propus și îți mai rămâne și timp liber, spre deosebire de viața din oraș, unde timpul trece cu o viteză uimitoare. La sat, oamenii parcă simt altfel. Și cei mici, dar și cei mari se bucură de fiecare dar al naturii, căci ei nu cred în zile proaste sau bune, ci în bunăvoința “celui de Sus”, căci tot timpul este “așa cum a vrea Domnul!” Oamenii satului primesc fiecare zi așa cum este ea dată și nu încearcă să înțeleagă de ce e așa, când putea fi altfel. Dacă plouă, “face bine la pământ”, dacă e furtună, se roagă la Dumnezeu, căci “păcatele sunt mari”, dacă ninge, se bucură și ies la joacă cu copiii lor, chiar dacă au de dezăpezit sau treburile decurg mai greu. Nimeni nu se plânge de nimic, spre deosebire de oamenii orașului, care dacă plouă, îi udă, dacă ninge, vor vară, că e prea frig, dacă bate vântul, nu pot ieși din casă căci răcesc sau li se usucă pielea. Oamenii satului nu așteaptă să primească ceva de-a gata: dacă s-a stricat ceva, repară, dacă au nevoie de ceva, rezolvă, dacă au vreo neputință, au multă credință biruiesc prin optimismul lor. Nu sunt obișnuiți cu “butonul magic”, care le rezolvă pe toate. Poate veți spune că viața la țară este grea, dar ei, oamenii frumoși, vor spune ca este frumoasă...și atât. Căci ei nu se plâng așa gratuit, cum sunt învățați oamenii orașului. Dacă vor căldură, se duc după lemne și le crapă, pentru a avea lăptic, brânzică și smântână, stau zile întregi pe dealuri și fac fân, pentru a asigura hrana animalelor, dacă vor să facă ceva, muncesc pentru a obține, nu așteaptă să le dea cineva ceva. Și toată munca pe care o fac nu este o corvoadă pentru ei, este treaba lor zilnică, pe care o realizează fără vreun sentiment de obligativitate. Oamenii satului, de sărbători, nu vor meniuri sofisticate; sunt extrem de fericiți cu mămliguța lor, cu sărmăluțe și smântână proaspătă, cu fragedele cornulețe și sărățele, cozonacul pufos și aromat; cu miel sau porc, depinde de sezon, un pește și multă, multă voie bună! Acești oameni minunați ai satului au o credință așa de mare încât îi inundă, scaldându-și atât sufletul, cât și mintea în iubirea lor

pentru Dumnezeu. Duminică de duminică merg în lăcașul Domnului și stau smeriți și se roagă nu doar pentru ei, ci pentru întreaga comunitate. Cinstesc memoria rudelor plecate dintre noi cu fiecare gest și fiecare gând, demonstrând că sunt un izvor de bunătate și recunoștință. Pentru ei, sărbătorile sunt importante și le petrec așa cum i-au învățat bunicii, ducând tradițiile mai departe. Ne apropiem de Crăciun, magica sărbătoare a Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos. Ce imagine are această sărbătoare în oraș și ce diferit este privită în lumea satului. Da, nu au luminițe colorate care să le împodobească ulițele, însă auzi glasuri vesele de copii și poezioare cântate cu mult patos. Fiecare casă în parte decorează satul, iar oamenii îi dau viață. Da, dragii mei, satul prinde viață, căci este însuflețit de fiecare sătean în parte. Clinchete de zurgălăi îți picură în auz, mirosul de cozonaci

Ecouri de suflet**Ecouri de suflet**

rumeniți îi dă târcoale, hogoagurile ce pufăie și fulgii de nea ce dansează frenetic prin văzduh, completează imaginea satului cuprins de febra sărbătorilor. Copii își pregătesc colinda, transmitându-le celor ce îi ascultă "vestea minunată". Mari sau mici, îmbujurați, plini de bucurie, cântă din tot sufletul lor, boț de puritate și bunătate. Înainte, primeau bucuroși covrigei, mere și nuci sau prăjituri gătite cu

drag de gospodine. Acum, lucrurile s-au mai schimbat: se dăruiesc și bani, însă nu cred că acesta este motivul pentru care copii merg să colinde satul în lung și în lat. Este un impuls, un sentiment frumos ce te îndeamnă să bați la ușa oamenilor an de an și să lași acolo câte o bucățiță de suflet, nu o obligație sau o dorință de a strânge bani. Aceste lucruri superficiale doar ni se par importante, căci în esență, sentimentele primează. Însă, până și imaginea satului s-a schimbat foarte mult: acum pare mai trist ca niciodată, căci i se închid școlile din

cauza lipsei elevilor, căminele culturale, unde se făceau baluri, nunți și multe alte petreceri frumoase, se dărâmă, cimitirele cresc, iar numărul locuitorilor tot scad, căci tinerii noștri fug în alte țări pentru a-și câștiga existența. Trăim vremuri grele, dragii mei, iar satul nostru plânge și suspină... Nimeni nu îl mai ajută să crească, se simte tot mai singur și tot mai trist. Unde sunt horile de altădată, tinerii frumoși îmbrăcați în straie sărbătore, bunicii fericiți... Unde a dispărut acea tihnă sufletească? Astăzi, satul nu mai este ce a fost: oamenii trebuie să se împartă între locul de muncă, care de cele mai multe ori se află la o distanță destul de mare de casă, și treburile gospodărești. A mai dispărut din tihna aceea de altădată, tinerii pleacă sau își doresc cu ardoare modernitatea, viața, într-adevăr, pare mai grea. Cu toate acestea, satul încă pare a fi un alt tărâm, fără grabă, fără limite; un loc veșnic frumos și primitiv, ce te îmbrățișează cu drag și îți este recunoscător de fiecare dată când îți aduci aminte de el. Asociez satul cu imaginea bunicilor noștri dragi, care ne așteaptă cu lacrimi în ochi și ne răsfață cu tot ce pot ei, de fiecare dată când le călcăm pragul.

Dragii mei, mai ales acum, în aceste vremuri tulburi, nu uitați de locurile noastre, fără de care nu am exista. Nu dați uitării tradițiile și vechile credințe, căci numai prin ele trăiește spiritul nostru românesc și numai prin ele supraviețuim noi ca popor. Satul este originea noastră, de acolo venim și tot acolo ajungem, oriunde am pleca, căci rădăcinile sunt puternice și nu le va tăia nimeni și nimic. Satul este Raiul nostru, colțul plin de tihnă în care sufletul se reculege, se odihnește, se pregătește pentru luptele zilnice. Acolo e locul în care imaginea bunicilor noștri va dăinui pentru totdeauna; e colțul acela retras de lume în care simți mângâierile mamei și vorbele calde ale tatălui. Satul nostru drag a fost și va fi muza multor scriitori, căci niciodată nu se va scrie îndeajuns de mult despre el; este un subiect inepuizabil și totuși atât de special.

Pentru mine, satul meu miroase a copilărie, a fericire și a eternitate. Doar aici pot fi eu însămi; acest colț de Rai îmi dă o energie și o stare de bine, pe care nu o voi căpăta niciodată din alte locuri; aici simt mai intens, trăiesc, nu doar îmi târâi existența pe acest pământ. Niciodată nu voi renunța la satul meu cel drag, căci aș renunța la mine și aș deveni o umbră, o existență fără sens, o biată ființă lipsită de umanitate. Satul este conexiunea noastră veșnică cu natura; el ne însufletește și ne determină să fim mai buni în fiecare zi, să nu ne rupem de credințele noastre! Prin existența lui, trăim și noi. "Veșnicia s-a născut la sat!" OMUL s-a născut la sat, întreaga lume a văzut lumina zilei pe aceste plaiuri binecuvântate!

Ana-Maria Dîrțu

Legende din Ținutul Hangului

LEGENDA HANGULUI ȘI A CETĂȚII ALTANULUI

Bătrânii spun că demult, pe locul actualei comune, un moșier pe numele Gu avea un mare han, la care lucrau foarte mulți sclavi. Acest Gu avea o avere numeroasă, constând în aur, vite, pământ și păduri, întregul ținut al Hangului. De la numele lui, după spusele bătrânilor, se trage și numele de Hangu, sau Hanul lui Gu.

Pe vremea lui, popoarele migratoare ajunseseră în Moldova, și auzind de bogățiile pe care le posedă, tătarii, hunii și turcii atacau hanul pentru a-l prăda. De frica lor, Gu și-a pus sclavii să sape un drum din satul Audia până la Altan, fiind muntele cel mai înalt din localitate.

Începând a-l săpa de pe coasta Muncelului, muncitorii au întâlnit rupturi, blebanuri, și odată terminat, ei au zidit în interiorul muntelui cetate. Aici Gu și-a adus aurul și a pus pe o masă la intrare o salamandră din aur, care îi speria, unii spun că îi mânca, pe toți cei care îndrăzneau să intre în cetate.

Nu se mai știe dacă aurul se mai află acolo, în timp, locul cetății s-a împădurit, acum putându-se vedea doar niște săpături, ca o biută orientată nord-sud. Pe vremea regimului comunist, un grup organizat a încercat să găsească comoara, însă se spune că noaptea a venit o furtună puternică, pământul s-a despicat, ușile cetății s-au deschis și ei au fost înghițiți de salamandră.

MOVILA CĂLUGĂRULUI

Pe Calea Mare, în locul numit Boulețul Mic, se află Movila Călugărului, o ridicătură de pământ și de crengi. Legenda spune că atunci când Ștefan cel Mare a avut un război mare cu turcii la Valea Albă, fiind înfrânt, s-a retras cu oștirea în munți, în zona Hangului, în Poiana Colibița. De aici trimitea oamenii săi pentru a supraveghea mișcările turcilor care atacau cetățile Moldovei, între care era și Cetatea Neamțului. Unul din aceștia era călugăr. Mergând pe Calea Mare, pe la Boulețul Mic, a fost prins de turci și omorât, corpul lui rămânând neîngropat, pradă corbilor și animalelor pădurii. După ce turcii au fost nevoiți să se retragă, oștenii lui Ștefan au găsit corpul călugărului și au săvârșit cele de trebuință pentru a fi îngropat în locul în care a fost ucis. Fiind teren stâncos, neputându-i-se săpa o groapă destul de adâncă, au fost așezate peste mormântul lui pietre și fiecare ostaș trecea și puneă o creangă de brad. Astfel mormântul călugărului s-a transformat într-o movilă destul de mare fiind numită de oamenii locului Movila Călugărului. De atunci și până astăzi se păstrează obiceiul ca trecătorii prin acel loc să așeze o creangă pe mormântul călugărului, obicei păstrat până astăzi.

Variantă

În vara lui 1944, un călugăr venea de la Mănăstirea Sihăstria vrând să treacă, pe Calea mare în Hangu. Acest drum era atunci sub controlul rușilor care îi urmăreau pe nemți în retragere spre Transilvania. Văzându-l venind pe cărare, o patrulă rusească l-a somat, în limba rusă, să se oprească. Neînțelegând ce spun, călugărul și-a continuat drumul dar a fost împușcat. A fost găsit, după o săptămână, de enoriașii din Hangu care se duceau la mănăstire. Trupul călugărului era în descompunere. A fost acoperit cu pământ și crengi, iar pe cruce au scris „călugăr necunoscut”. Și au mai scris ca fiecare trecător prin aceste locuri să arunce câte o creangă pe mormânt, obicei păstrat până astăzi. Movila formată din pământ și din crengile aruncate de trecători pe mormântul călugărului se numește Movila Călugărului.

Legende din Ținutul Hangului

CETATEA ALTANULUI

Altan este un munte în Hangu situat între satul Audia și comuna Crăcăoani. Foarte răspândită este părerea că “Altan” este un cuvânt turcesc sau mongol care înseamnă “aur”, sau că, pe acest munte, și-ar fi așezat tabăra, un șef mongol, peceneg, cuman sau tătar, numit *Altan*.

Pe vârful Altanului se presupune că a fost din cele mai vechi timpuri, în vremea dacilor și romanilor, un punct de supraveghere al drumului ce asigura legătura dintre Moldova și Transilvania, prin Hangu și Bistricioara.

Unii spun că cetatea ar fi fost ridicată de cavalerii teutoni. Prin 1211 regele maghiar, Andrei al II-lea, a adus pentru a păzi granița regatului său ce cuprindea și Transilvania, pe vestiții **cavaleri teutoni**, un ordin de cavaleri și călugări în același timp, format cu prilejul cruciadelor sau al luptelor pentru recucerirea pământurilor sfinte din Palestina, ocupate de turcii lui Seldgiuc, i-a adus și i-a așezat, în Tara Bârsei, la curbură Carpaților, pentru a păzi trecerile spre Transilvania, în fața atacurilor migratorilor, pecenegi și cumani, primind și dreptul de a ridica cetăți, dar numai în locurile date lor sub administrare. Nu au stat mult aici, fiind alungați de același rege, în 1225, pentru că nu au respectat înțelegerea, întinzându-și autoritatea lor și asupra altor teritorii din Carpații Răsăriteni. Se zice că ei ar fi construit și o cetate pe locul unde se află astăzi Cetatea Neamțului. Ajungând în această zonă a Neamțului, ei au ridicat o întăritură și pe locul care astăzi se numește Altan, ușor de apărat de latura prăpăstioasă care o mărginește și care este cunoscută sub numele de Palanca. Călătorul francez Vaillant, trecând pe aici prin 1840, spunea că, în acest loc, o mână de oameni puteau ține în loc o armată întreagă. După întemeierea statului medieval Moldova, Hangu devenind o regiune de graniță, drumul respectiv trebuia cu atât mai mult supravegheat cu cât dinspre Transilvania

puteau veni pericole ce puteau amenința existența statului sau siguranța domnitorului. Astfel pe Altan a continuat să existe o cetățuie menținută în scop de supraveghere și de alarmare (supraveghere).

Se știe că începând cu anul 1683, armatele poloneze ale regelui Sobieski, au controlat partea de nord a Moldovei până-n anul 1699. Au ocupat polonezii toate cetățile Moldovei, inclusiv Hangu, Secu și Câmpulungu. În armata poloneză erau mulți mercenari, trupe formate din germani și aceste trupe de mercenari nemți au ocupat și Altanul, întrucât de pe vârful acestuia se poate veghea până departe spre Hangu și valea Bistriței dar și spre Cetatea Neamțului. De aici se putea străjui cel mai bine străvechiul drum de legătura între Transilvania și Moldova cunoscut sub numele de Calea Mare. După unele mărturii de la localnici, pe la 1830 mai exista o cetățuie de lemn. Astăzi locul este împădurit.

LEGENDA HANGULUI SAU DESPRE ORIGINEA TOPONIMULUI HANGU

Demult, în vremurile vechi, niște locuitori transilvăneni, căutând locuri pentru pășunatul oilor lor, au trecut pe lângă muntele Ceahlău și au ajuns într-un loc unde era o poiană unde au observat că ecoul glasului lor era deosebit de puternic. Fiind foarte impresionați de acest fapt au numit acest loc “Poiana cu Ecou”. Multă vreme s-a păstrat această denumire până când a început să fie denumit Hangu, denumire care înseamnă “ecou” în limba maghiară.

O altă legendă povestește despre o înfruntare între o ceată de tătari, conduși de Han Gulai, și locuitorii din aceste locuri. În lupta aceasta hanul tătarilor a fost ucis iar locul unde acesta și-a găsit sfârșitul s-a numit Poiana lui Han Gulai, denumire care a devenit Hangu

Familia Balan

